כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים כד.

מסורת הש"ס

א) קידושין מד. ושי"ן, ב) שם לה., ג) תוספתא קרבנות פ"א ה"ה, שבת צג., כעי"ז ערובין כה. סוכה כג., ד) לקמן כו. יומא נח., ה) [עיין תוס' יומא נב: ד"ה שאתן] ת"ס ויקרא חובה פ"ט ה"א, ו) [מנחות יט. ע"ש], ז) מנחות י. תו' פ"א ה"ה, ח) לקמן מז., ט) סוכה לז., י) דף יז., בסנהדרין פג., כ) [עיין תו' פסחים מ. ד"ה לכרך ומיומא נח. ד"ה מין ונכסוכה ט. ד"ה כי הימי [צ"ל ד"ה דבעינא]:

תורה אור השלם

1. ולקח הכהן מדם האשם באצבעו ונתן על קרנות מזבח העולה ואת דמו השפך אל יסוד מזבח העולה: ויקרא ד. כה

מזרח רש"י

שיין לעמוד קודם

אלא כאילו מונחו ביום השלישי הכמוש מדבר ומי מפסר לומר קן, מאחר שהיכר מחר ויפסל, ואם לא יעלה לא יתכפר האוכל עתה קלתה, ומי יש כפרה לחיבי כריתות, ואוד לא יעלה הקרבן מחמת, ומו מי מצטרף למחר ולקן לא מכפר על המחייב כרת, ואם אין הקדשים מחיב יצא עין האוכלים, ומלינהו קמה נרשיון נחריב ושיקר הוא, ואלו דקרי לאלה פיגול ולאלה נותר משום דקריב מדרש הוא ונקבו לשנות דקרא: [פסחים מז:] הא אינו נרשא דבר, הא לשון מעמה הוא, מעמה לי אחה מצא שיכה נשא אלא עון קרבן נמחלה, ומאי שנא דמדבון ליה לקולא, הואיל ומלינו בה קל אחר שיחרה לנחר מכלל לאיסור שבחיה, אלבן שדי כיה נמי לקולא שיכה הנקן מרלה אחה בקרבן יחיד [יומא ז:] לו: הא כמו הרי, כלומר הרי יש לך לחבין בל כרחך אפין לך עון הקדשים שיכל לין לאלה עלי אלא עין שיחלה, ומאי שנא נומחה מחמנל יצא הבאלר הפסולין: שהוחרה מכללה בעבור, דנחלה מפני קרבן נחר, דכחיב כמוחבדי הפלי בשנא ופפלי כמומחלה, וכיון הפיקלת אלאה לקן, הקלת אף ביחיד אלא הוחרה אלאי לכחילה בנלא לין יעלה הלין עליה [פסחים מז:] אבל ערל. שחנו לחיי מחמת מילה. וכן אינן שיחים, וכן מי שיחים מיחם, הכל הני כולהי קים לה כהו דמחלי מעיה, אפילו הכי לחיבנהו מחיה אלא כאחרים [מנחות מא.] עיב מעון קודם אין מלמדין. מנלא כחיב אחד יבנמוה כולה מיחים [קידושין כד.] מדכתיב מחנים לאחדן ולא ילמא מחנניה, ש"מ דקרא דוקא הני קלחר נחילה הוא הואיל ונרשנה מקדשים, בית המוקד לאכה נחילה הוא שבכנים מחחממין שם כחרחות אם הנסקת מחיד מפני שמחלמים יחפים בל אלאה שם נעורה מלמחמרין מוכחים הואיל ולפה מקרבות דכחיב קדש המלך אלא חוך הלר יכלי שרת מקדשים דכחיב ומקמה ויקרב לחחם, מה כלי שרת לא יכא דבר חוצץ בין כהן לכלי שרת, ולקח הכהן חרק הכהן בעיון, דמקמע בעלמו על ידי ולא ע"י אחרים [ערובין קא.] לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הרצפה. דנעשע לעבוד לעבדה, יאלן זה עמידה בכל אחיי אלאים הנעמדים עמידה עמידחו בשאר אחיי [שבת צא.] נחינה. מחנת הקרן דחאמה: וכי נאמרה יד בקבלה. כלומר וכי נאמרה אלבע מולקח הבלה ביחנן הוא אחר [מנחות יט.]:

שיטה מקובצת

שני בחיבון. ר"ה ד"ה כי אלא מעוס לחחחיר נגדים ה. מר. חה דיחק ר"ם נבאים לאחר. ולפי מה בפרחים (לעל בחח) דחמעים ואחת אפלין ליחם. ומה לגא נקבו זר ונקבו הני דחנינן בעבודה צריך שיהו רגליו עומדות על הרצפה כך שנינו בזבחים הואיל ורצפה מקודשת ובלי שרת מקדשים מה כלי שרת לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הכלי שעובד בו פסול, אף רצפה לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הרצפה. מעתה היה עומד על גבי בהמה ועל גבי כלים או על גבי רגל חבירו פסל. שמא תאמר והרי רגל חבירו מין במינו הוא, מכל מקום אין חבירו מבטלו אצלו עד נמר עבודה אלא דעתי לפלקי לשעתו ואף כשתאמר שיבטלהו בהדיא בטלה דעתו ולא בטלה רגלו, ומתני' מחמת מה.

עין משפט נר מצוה

עד ב מחי' פ"ה מהלכות ביאת מקדש הלכה יח:
עה ג מחי' שם הלכה יט:
עו ד מחי' פ"ח מהלכות בית הבחירה הלכה י:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומקבל ביה אלא: (ב) תוס' ד"ה המלל וכו' ר"ל דהמם מיירי כגון דכרוך לולב בפורזא ונטל הפורזא בידו דהא ודאי לא הי' לקחה אלא היכא דכרוך ליה לגולב:

לעזי רש"י

מאגיר"ו אנש"א. אוזן, יריח (של כלי).

שינויי נוסחאות

א) מלמדין מאי איכא למימר הא איכא שתויי יין נמי דהוי ליה שלשה כתובין הבאין כאחד לד"ה (ע"פ ש"ס זבחים): ב) פסל (מרי"ד, וכ"ה בחתו"ס): ג) כתחה"י כלים: ד) באצבעו (כתחה"י, וכ"ה בחקרא): ה) אחי (מרי"ד וכתחה"י), ועי' תמרי לנוסה בסק' הא אבי נסתלק קודם שנולד רב אמי, ועי' בלות שלחן: ו) הלבר בדיל כשמם לל"ל אבוה, והיא רב אמי דכו אלא כי יעלי אמרי של רב נחמן, וכן הגיה הרש"ש ד"ל כשם בעל המאור ד"ל בחגיגה ו ע"ש ש"ש הטוב ונקל לעשות (מנחת יהודה). ומי בלות שלמה: ז) ס"ש דתריהו מחלי עבודה וכתיב בהו מיחה בדאיתא בסנהדרין ח"ה נמי דהוי מצי למימר משום דהוי זר ושלא רחוץ ידים ורגלים שני כתובים הבאים כאחד, דהא מחוסר בגדים נוסיה לא כתיב ביה מיחה אלא משום דזר הוא. ואחד מינייהו נקוט (שיט. וכ"ה בבחתו"ס): ח) ס"מ מקדשת האדם לעבוד עבודה שם. דאינו יכול לעבוד במקום אחר. ויש מרשין דאיכא הרצפה מקודשת כלומר לעמוד וכו' (שיט). וכנהמ"ר של רש"י הני מקודשת. וכן לקמן כ"ה וכלי שרת מקודשין. וכן גרס רש"י שבת יט ע"ב ובנ ע"ב. ועי' רש"ש ותוס' המומה: ט) עי' בלות שלמה: י) אחה מאבני הרצפה מקבעותה ומתנענעת לכאן ולכאן, הס"ד. ומה"ד נעקרה הכלאר נמחק (ש"ש ציון): יא) שהיו מקדשין (שיט). יב) ל"ל ולדורדשו (ש"ש. ר"ש ובנ): יג) אבל מאצבע לא אליף לה ימין ולקמן בעי מרי (ע"פ ד"ה. ב"ש. וכ"ה): יד) ג"ש דלקמן דילפינן ל"ל (שיט): טו) בה נמחק (שיט): טו) שהיא (כ"ה): יח) כ"ה הוה אמינא למידרשיה. ומ"מ הוא דאיכא. ונגלון הוי איכא: יח) דכתביה שהוא ל"ל (נ"ש): יט) מיתתא (שיט): כ) ל"ל מבנין אב (ש"ש. ל"ל מחוא (בחו"ל. ל"ל במה מצינו (בלי): כא) ל"ל ובסנהדרין (שכ"ר ובש"ש): כב) נל"ל מקודשת. ועי' לות מ"ז: כג) אבל מה ל"ל (שיט): כד) בי ש"מ ר"ש הואיל וכו' והל"ש: כה) ל"ל בכלי (ר"ה): כו) מ"ש דחשיב ליה וכו' ההוא נמי דכרוך ל"ל (שיט): כז) בסדורא ונטל שני ראשי הסדר ובאותו ענין בר' (שיט): כח) יש לתמוה מיירי זה בלפ"ר כ"ש דקשיל דרבה אמרינה ע"ש בקונטרס ד"ה אחרינא (ש"ש): כט) ל"ל דהוי (שחכ"ר): ל) בתר לתמוה מיכנס דמחוסר בגדים, ולגרסם אלא משום דזר הוא בר'. ועי' מר"ש אמא ולעיל לות ז:

ליקוטים

תואל"ר וצפה מקדשת כו'. ר"ל העזרה הקרב הנכנס בחוכה כמו שמקדשין כלי שרת הדבר הנכנס בהן מה בלי שרת אין דבר חוצץ בינו לבין הכלי אף קרקע לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הרצפה בין שיהא החוצץ כלי או אדם או בהמה. (ותמיה בפסח"ש) כל כהן דעומק דלא לעיון מיהה (נכסם) אמרי היכא דיעבוד (ופסולים מקום) וחזא כגון ויבא לו לא כתיב מיהה בגופייהו וכגון מחוסר בגדים ובלא הקון בגדים אמ"ג (ופסולים) (ופסולין) מקום וחזא לא מי בכו מיהה לו לא כתיב מיהה בגופייהו. ומתון כך מיהא הא דקשה לחוסר לחסנן מיהה בגופייהו מיקום ליה מקום (ופסולים) (ופסולין) מקום וחזא ומיהה כתיב מיהה. ובלבן וחזא מקום כל שיקר מיהה בגופייהו הייגו לאמוציע בעלמא דהכן מה בלי שרת אין ליכו חיוב מיהה כיון דלא כתיב בגופייהו. (מהר"ם):

עין משפט נר מצוה

עד ב מחי' פ"ה מהלכות ביאת מקדש הלכה יח:
עה ג מחי' שם הלכה יט:
עו ד מחי' פ"ח מהלכות בית הבחירה הלכה י:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומקבל ביה אלא: (ב) תוס' ד"ה המלל וכו' ר"ל דהמם מיירי כגון דכרוך לולב בפורזא ונטל הפורזא בידו דהא ודאי לא הי' לקחה אלא היכא דכרוך ליה לגולב:

לעזי רש"י

מאגיר"ו אנש"א. אוזן, יריח (של כלי).

שינויי נוסחאות

א) מלמדין מאי איכא למימר הא איכא שתויי יין נמי דהוי ליה שלשה כתובין הבאין כאחד לד"ה (ע"פ ש"ס זבחים): ב) פסל (מרי"ד, וכ"ה בחתו"ס): ג) כתחה"י כלים: ד) באצבעו (כתחה"י, וכ"ה בחקרא): ה) אחי (מרי"ד וכתחה"י), ועי' תמרי לנוסה בסק' הא אבי נסתלק קודם שנולד רב אמי, ועי' בלות שלחן: ו) הלבר בדיל כשמם לל"ל אבוה, והיא רב אמי דכו אלא כי יעלי אמרי של רב נחמן, וכן הגיה הרש"ש ד"ל כשם בעל המאור ד"ל בחגיגה ו ע"ש ש"ש הטוב ונקל לעשות (מנחת יהודה). ומי בלות שלמה: ז) ס"ש דתריהו מחלי עבודה וכתיב בהו מיחה בדאיתא בסנהדרין ח"ה נמי דהוי מצי למימר משום דהוי זר ושלא רחוץ ידים ורגלים שני כתובים הבאים כאחד, דהא מחוסר בגדים נוסיה לא כתיב ביה מיחה אלא משום דזר הוא. ואחד מינייהו נקוט (שיט. וכ"ה בבחתו"ס): ח) ס"מ מקדשת האדם לעבוד עבודה שם. דאינו יכול לעבוד במקום אחר. ויש מרשין דאיכא הרצפה מקודשת כלומר לעמוד וכו' (שיט). וכנהמ"ר של רש"י הני מקודשת. וכן לקמן כ"ה וכלי שרת מקודשין. וכן גרס רש"י שבת יט ע"ב ובנ ע"ב. ועי' רש"ש ותוס' המומה: ט) עי' בלות שלמה: י) אחה מאבני הרצפה מקבעותה ומתנענעת לכאן ולכאן, הס"ד. ומה"ד נעקרה הכלאר נמחק (ש"ש ציון): יא) שהיו מקדשין (שיט). יב) ל"ל ולדורדשו (ש"ש. ר"ש ובנ): יג) אבל מאצבע לא אליף לה ימין ולקמן בעי מרי (ע"פ ד"ה. ב"ש. וכ"ה): יד) ג"ש דלקמן דילפינן ל"ל (שיט): טו) בה נמחק (שיט): טו) שהיא (כ"ה): יח) כ"ה הוה אמינא למידרשיה. ומ"מ הוא דאיכא. ונגלון הוי איכא: יח) דכתביה שהוא ל"ל (נ"ש): יט) מיתתא (שיט): כ) ל"ל מבנין אב (ש"ש. ל"ל מחוא (בחו"ל. ל"ל במה מצינו (בלי): כא) ל"ל ובסנהדרין (שכ"ר ובש"ש): כב) נל"ל מקודשת. ועי' לות מ"ז: כג) אבל מה ל"ל (שיט): כד) בי ש"מ ר"ש הואיל וכו' והל"ש: כה) ל"ל בכלי (ר"ה): כו) מ"ש דחשיב ליה וכו' ההוא נמי דכרוך ל"ל (שיט): כז) בסדורא ונטל שני ראשי הסדר ובאותו ענין בר' (שיט): כח) יש לתמוה מיירי זה בלפ"ר כ"ש דקשיל דרבה אמרינה ע"ש בקונטרס ד"ה אחרינא (ש"ש): כט) ל"ל דהוי (שחכ"ר): ל) בתר לתמוה מיכנס דמחוסר בגדים, ולגרסם אלא משום דזר הוא בר'. ועי' מר"ש אמא ולעיל לות ז:

ליקוטים

תואל"ר וצפה מקדשת כו'. ר"ל העזרה הקרב הנכנס בחוכה כמו שמקדשין כלי שרת הדבר הנכנס בהן מה בלי שרת אין דבר חוצץ בינו לבין הכלי אף קרקע לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הרצפה בין שיהא החוצץ כלי או אדם או בהמה. (ותמיה בפסח"ש) כל כהן דעומק דלא לעיון מיהה (נכסם) אמרי היכא דיעבוד (ופסולים מקום) וחזא כגון ויבא לו לא כתיב מיהה בגופייהו וכגון מחוסר בגדים ובלא הקון בגדים אמ"ג (ופסולים) (ופסולין) מקום וחזא ומיהה כתיב מיהה. ובלבן וחזא מקום כל שיקר מיהה בגופייהו הייגו לאמוציע בעלמא דהכן מה בלי שרת אין ליכו חיוב מיהה כיון דלא כתיב בגופייהו. (מהר"ם):

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com